

CUPRINS

<i>Crăciunul lui moș Panov</i>	5
LEV TOLSTOI	
<i>Noaptea Sfântă</i>	17
SELMA LAGERLÖF	
<i>Crăciun în fiecare zi</i>	25
WILLIAM DEAN HOWELLS	
<i>Tara înconjurată de zidul Uriaș de gheață</i>	41
RAYMOND MACDONALD ALDEN	
<i>Crăciunul lui Tilly</i>	49
LOUISA MAY ALCOTT	
<i>Bradul</i>	59
HANS CHRISTIAN ANDERSEN	
<i>În Ajunul Crăciunului</i>	71
A. P. CEHOV	
<i>O idee de Crăciun</i>	85
LUCY MAUD MONTGOMERY	
<i>Pantofiorii de lemn ai micuțului Wolff</i>	95
FRANÇOIS COPPÉE	
<i>Un Crăciun de neuitat</i>	103
LUCY MAUD MONTGOMERY	
<i>Omul de zăpadă</i>	117
HANS CHRISTIAN ANDERSEN	
<i>Un vis de Crăciun (și cum s-a împlinit)</i>	129
LOUISA MAY ALCOTT	
<i>Uriașul Cel Egoist</i>	151
OSCAR WILDE	

Crăciunul lui moș Panov

Lev Tolstoi

Era Crăciunul și, deși era încă după-amiază, luminile înceuseră să se aprindă în prăvăliile și casele sătucului rus, pentru că scurta zi de iarnă era pe sfârșite. Copiii neastâmpărați dăduseră fuga la adăpost și acum, de dincolo de obloanele închise, mai răzbăteau doar zgomotele înfundate ale sporovăielilor și râsetelor.

Bătrânul moș Panov, cizmarul satului, ieși din prăvălia lui să se mai uite o dată prin preajmă. Zgomotele vesele, luminile strălucitoare și aromele vagi, dar delicioase, ale bucatelor de Crăciun îi aduseră aminte de Crăciunurile lui de odinioară, de pe vremea când soția lui încă mai trăia, iar copiii lor erau mititei. Acum se duseseră toți.

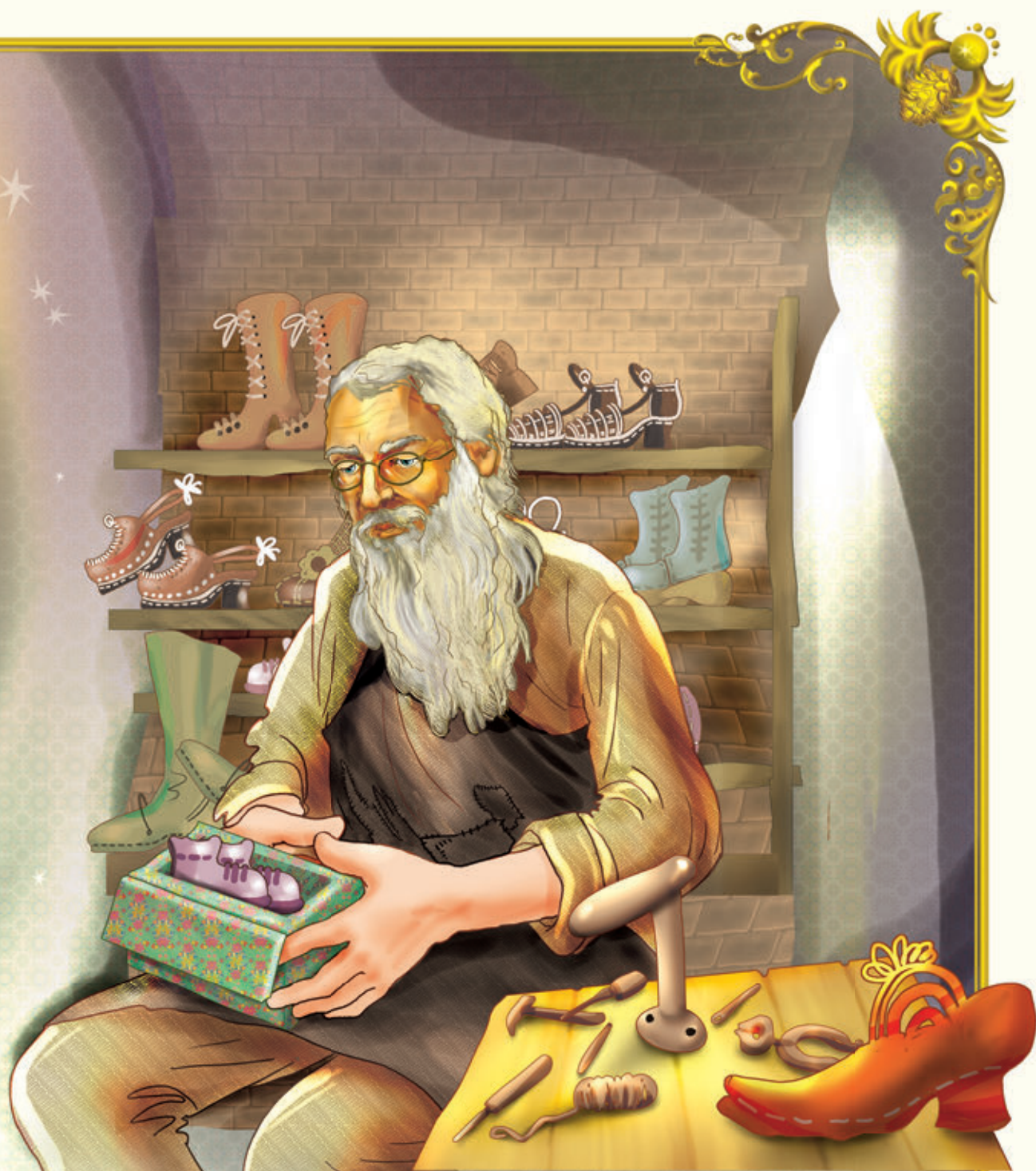
Chipul lui, de obicei vesel, brăzdat de riduri fine de expresie în spatele ochelarilor rotunzi cu rame de oțel, părea că se întristase. Se întoarse în prăvălie, călcând apăsător, trase obloanele și puse un ibric de cafea să se încălzească pe soba cu cărbuni. Apoi se așeză oftând în fotoliul său mare.

Moș Panov nu citea prea des, dar în seara aceea scoase Biblia mare și veche de familie și încet, urmărind rândurile cu degetul arătător, reciti povestea de Crăciun. Citi cum Maria și Iosif, istoviți după călătoria lor spre Betleem, nu găsiseră nicio odaie la han, așa că pruncușorul Mariei se născuse într-un staul.

— O, Doamne, Doamne! exclamă moș Panov. Măcar de-ar fi venit încoace! Le-aș fi oferit patul meu și aș fi putut să învelesc pruncul cu plapuma mea, să-i fie cald.

Citi mai departe despre magii care veniseră să-l vadă pe pruncul Iisus și-i aduseseră daruri bogate. Moș Panov se întristă. „Eu n-aș fi putut să-i dau nimic“, se gândi el. Apoi chipul i se luminează. Lăsă Biblia jos, se ridică și-și întinse brațele lungi până la raftul de sus din odăița lui. Dădu jos o cutiuță prăfuită și o deschise. Înăuntru se afla o minunată pereche de pantofiori de piele. Moș Panov surâse satisfăcut. Da, erau în stare la fel de bună cum își închipuise – erau cei mai buni pantofi pe care-i făcuse el vreodată.

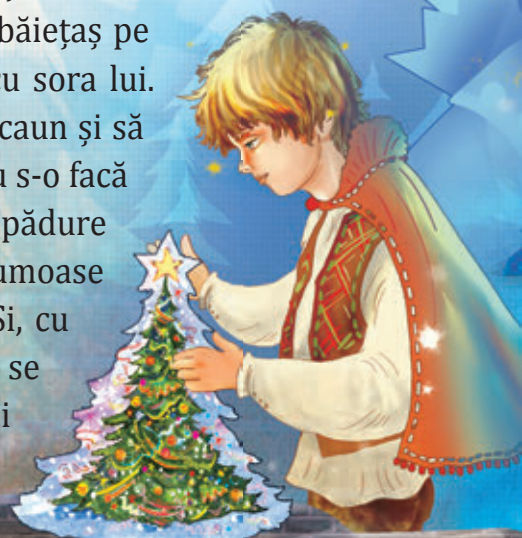

„O să-i dau asta“, hotărî el, în vreme ce-i puneă încetișor la loc și se așeza iar în fotoliu. Se simțea obosit de-acum și, cu cât citea mai mult, cu atât i se făcea mai somn. Literele începură să-i joace în fața ochilor, așa că-i închise preț de un minut. Pe nesimțite, adormi. Și în somn avu un vis. Visă că în odaia lui se afla cineva și-și dădu seama imediat, așa cum i se întâmplă cuiva când visează, cine era acea persoană. Era Iisus.

— Ți-ai dorit să mă poți vedea, moș Panov, îi spuse el blând. Așa că uită-te după mine mâine. Va fi ziua de Crăciun și am să vin să te vizitez. Dar să fii atent, pentru că n-am să-ți spun cine sunt.

În noaptea aceea, regelui i s-a părut că muzica nu mai era atât de veselă ca de obicei și, atunci când copiii schimbau câte o vorbă, ochii nu le mai străluceau de veselie ca în alți ani. Dar nu putea exista niciun motiv pentru asta, de vreme ce toată lumea urma să primească exact ce-și dorea. Așa că nu s-a mai gândit la asta deloc.

Există o singură persoană în țară care nu era mulțumită de noua proclamație legată de darurile de Crăciun. Era un băiețuș pe nume Inge, care locuia nu departe de palat împreună cu sora lui. Aceasta era infirmă și era nevoită să stea toată ziua pe scaun și să se uite pe fereastră. Inge avea grijă de ea și încerca mereu s-o facă fericită. Întotdeauna, în Ajunul Crăciunului, se ducea în pădure și se întorcea de brațele și buzunarele pline de lucruri frumoase pentru sora lui, cu care ea avea să se bucure tot anul. Și, cu toate că ea nu putea să se ducă să-i ia lui cadouri, Inge nu se supăra deloc, mai ales că avea prieteni care nu uitau să-și împartă lucrurile cu el.

Acum însă ce avea să se facă sora lui? se întreba Inge. Pentru că regele poruncise ca nimeni să nu mai adune cadouri decât pentru sine și doar atâtea câte putea căra o singură dată. Toți prietenii lui erau preocupați doar ce să aleagă pentru ei înșiși, dar biata copilă infirmă nu putea merge în pădure. După ce-a cugetat vreme îndelungată, Inge a hotărât că nu era rău deloc dacă, în loc să ia cadouri pentru sine, le lua pentru sora lui. Era foarte bucuros să facă asta. Ce-i păsa de cadouri unui băiat ca el, care putea să alerge și să se joace prin zăpadă, spre deosebire de sora lui, care nu putea decât să șadă nemișcată și să se uite cum se distrau ceilalți? Inge n-a cerut sfatul nimănui, fiindcă se temea ca nu cumva ceilalți să-i spună să nu facă așa ceva; dar, în sinea lui, se hotărâse să nu țină cont de proclamație.

Atunci când clopotele au bătut de ora zece, copiii s-au îndreptat spre pădure, la lumina stelelor care străluceau așa de tare, încât aproape că li se zăreau umbrele pe zăpada scânteietoare. De îndată ce-au ajuns la marginea pădurii, s-au despărțit, fiecare ducându-se de unul singur ca și până atunci, deși acum nu mai exista niciun motiv să aibă secrete unul față de celălalt.

Zece minute mai târziu, dacă te-ai fi aflat în pădure, ai fi putut vedea copiii stând șocați și înlăcrimați și exclamând că nu mai văzuseră așa un Crăciun până atunci. Asta deoarece, căutând nerăbdători prin preajmă, printre crengile aplecate ale brazilor, nu văzuseră niciun lucrășor agățat de ele, ca în alți ani. Nici urmă de cadouri. Nimeni nu-și dădea seama dacă Bunicul Crăciun uitase de ei sau dacă nu cumva vreun accident cumplit îl ținuse în loc.

Pe când copiii ieșeau din pădure în ritm de marș, după ore-n șir de căutări zadarnice și istovitoare, unii dintre ei s-au întâlnit cu Inge, care ducea pe umăr un sac plin de dădea pe dinafară. Văzându-i, băiatul a strigat:

— Nu-i așa că sunt niște lucruri frumoase? Cred că Bunicul Crăciun n-a mai fost niciodată așa de bun cu noi!

— Ce vrei să spui? au răspuns copiii. În pădure nu sunt cadouri!

— Nu sunt cadouri? a spus Inge. Dar eu am un sac plin.

Însă nu le-a arătat nimic, pentru că nu voia să se vadă că erau pentru sora lui, nu pentru el.

Atunci, copiii l-au rugat să le spună în ce parte a pădurii găsisse cadourile, iar el s-a întors și le-a arătat locul.

— Am lăsat mult mai multe acolo decât am luat cu mine, a spus el. Iată-le! Pe unele pot să le văd chiar de aici cum strălucesc în copaci.

